

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 000802 10 Кж
Бања Лука, 18.3.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, мр Велка Икановића као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптуженог Љ. М. због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог Закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката М. П. из З., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000802 09 К од 22.10.2009. године, у сједници вијећа којој су присуствовали, замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић и бранилац оптуженог, а у одсуству уредно обавјештеног оптуженог, донио је дана 18.3.2010. године,

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Љ. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000802 09 К од 22.10.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000802 09 К од 22.10.2009. године, оптужени Љ. М. је оглашен кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. У изречену казну урачунато му је вријеме проведено у притвору од 10.6.2009. до 22.10.2009. године.

Ослобођен је дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), обавезан је исплатити оштећеном Д.О.О. К. П. износ од 2.111,00 КМ.

Истом пресудом је против оптуженог на основу члана 289. тачка б) ЗКП одбијена оптужба због кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС.

Против осуђујућег дијела првостепене пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због повреде Кривичног закона и одлуке о имовинско-правном захтјеву, с приједлогом да се у том дијелу побијана пресуда преиначи у погледу правне оцјене дјела и оптужени огласи кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 1. у вези са чланом 25 КЗ РС, а у погледу имовинско-правног захтјева да се оптужени обавезе да општећеном плати износ од 100,00 Еура, или противриједност од 200,00 конвертибилних марака и 200 конвертибилних марака.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, док је замјеник главног републичког тужиоца предложила да се жалба као неоснована одбије.

Сједница вијећа је одржана у одсуству оптуженог, јер је о сједници био уредно обавијештен.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Приговори повреде Кривичног закона који се износе у жалби браниоца оптуженог да је радње оптуженог требало правно квалификовати као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 1. у вези са чланом 25. КЗ РС, није основан. Наиме, радња извршења дјела онако како је описана у изреци побијане пресуде, садржи сва битна обиљежја разбојништва из члана 233. став 2. у вези са чланом 23. КЗ РС, јер је оптужени како то правилно утврђује и побијана пресуда на основу претходно постигнутог договора са малодобним Б. П., да у намјери заједничког прибављања противправне имовинске користи, насилно одузму новац из просторија бензинске пумпе, састао се са малодобним П. у кафићу К.1 у К., својим возилом „Ауди“ довезао малодобног П. до пасареле на приобалном путу у близини наведене пумпе, дао малодобном П. пластични пиштољ, чекао овог у возилу, те након што је малодобни П. извршио кривично дјело разбојништва на начин како је то описано у изреци побијане пресуде, оптужени га чека са возилом, одвози га, те прима од П. 100 еура и 200,00 конвертибилних марака. Све те радње оптуженог и по оцјени овога суда имају карактер саизвршилачких радњи, а не радњи помагања како се то неосновано истиче у жалби браниоца оптуженог. Наиме, на основу претходно постигнутог споразума између оптуженог и малодобног Б. П., радње које оптужени предузима у складу са тим договором, иако не представљају непосредно радње извршења дјела, су таквог значаја да без предузимања тих радњи од стране оптуженог, кривично дјело не би могло бити извршено на начин на који је извршено. Стога су радње оптуженог имале одлучујући значај за извршење кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим. Тим радњама оптужени М. дјело хоће и као своје, због чега те радње немају карактер помагачких радњи, којима би се само давала подршка дјелу другог.

Због тога су приговори жалбе браниоца да је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон неосновани.

Неосновани су приговори из те жалбе, да је првостепени суд оптуженог требао обавезати да оштећеном по основу имовинско-правног захтјева исплати износ од 100 Еура, односно противвједност од 200,00 конвертибилних марака и још 200,00 конвертибилних марака који је примио од малодобног Б. П.. Ти приговори су неосновани, јер је оптужени оглашен кривим као саизвршилац кривичног дјела разбојништва које се према одредби члана 233. став 1. ЗКП врши употребом силе или пријетње, у намјери да се себи или другом прибави противправна имовинска корист. При томе, није од значаја који износ имовинске користи је прибавио један саизвршилац, а који други, односно како је прибављена имовинска корист између њих подјељена, јер сваки од саизвршилаца се може обавезати, а у складу са правилима имовинског права, да оштећеног обештети у пуном износу противправне имовинске користи прибављене кривичним дјелом.

Како се жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија због повреде Кривичног закона, овај суд је у смислу члана 322. Закона о кривичном поступку – Пречишћен текст (у даљем тексту: ЗКП – Пречишћен текст) испитао одлуку о изреченој кривичној санкцији, па је оцјенио да је казна затвора у трајању од 2 (двје) године, коју побијана пресуда изриче оптуженом, изречена примјеном одредаба о ублажавању казне и представља најмању мјеру казне коју је по закону могуће изрећи за кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим. Стога је одлука о изреченој казни правилна и законита.

Из наведених разлога овај суд налази да је жалба браниоца оптуженог неоснована, због чега је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 327. ЗКП – Пречишћени текст и побијану пресуду потврдити.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић